

SPIS TREŚCI TOMU DRUGIEGO

Wstęp

	Str.
197. Wojny Machabejskie a religia Izraela w okresie hellenistycznym;	
198. Palestyńskie szkoły prawno-egzegetyczne; 199. „Soferim” w No-	
wym Testamencie; 200. Hillel i Szammaj; 201. Gamaliel I — nau-	
czyciel św. Pawła; 202. Piśmiennicza działalność szkół prawno-egze-	
getycznych; 203. Literatura rabinistyczna: 1. Miszna, 2. Baraita-	
-Tozefta, 3. Gemara, 4. Talmud: a. Talmud Palestyński, b. Talmud	
Babiloński, 5. Targumy; 6. Midrasze; 204. Literatura rabinistyczna	
a egzegeza biblijna; 205. Źródła i bibliografia	5 — 37

Rozdział trzynasty

POZABIBLIJNE PIŚMIENICTWO JUDAIZMU W LATACH: 200 PRZED CHR. — 70 PO CHR.

206. Apokryficzna literatura judaizmu; 207. Księga Henocha (etiop-	
ska); 208. Księga Jubileuszów; 209. Testamenty dwunastu Patriar-	
chów; 210. 3 Księga Sybilińska; 211. Psalmy Salomona; 212. Wnie-	
bowzięcie Mojżesza; 213. Księga tajemnic Henocha (Henocho słowiań-	
ski); 214. Echa zburzenia Jerozolimy za Tytusa w literaturze judai-	
stycznej	38 — 89

Rozdział czternasty

RELIGIA IZRAELA W CZASACH CHRYSTUSA PANA (1)

215. Niewola babilońska a powstanie judaizmu; 216. Okres religijnej	
Restauracji w Palestynie	90 — 98

A. Teodycea judaizmu

217. Utwierdzenie monoteizmu; 218. Transcendentyzm; 219. Imiona	
Boże; 220. Hipostazy: a. Duch Święty (Duch Boży, Duch Jahwe), b.	
„Mądrość” jako przymiot Boga, c. Logos; 221. Angelologia; 222. Hie-	
rarchia Aniołów; 223. Demoni; 224. Problem wpływów irańskich;	
225. Zniekształcenie uniwersalizmu	98 — 114

B. Etyka

226. Legalizm; 227. Rytualizm; 228. Norma etyki; 229. Indywiduali-	
zacja odpowiedzialności; 230. Sankcja doczesna; 231. Eschatologia	
judaizmu: a. Sąd pośmiertny, b. Zmartwychwstanie, c. Sąd Ostatecz-	
ny, d. Los zmarłych	114 — 126

C. Kult

Str.

232. Świątynia jerozolimska; 233. Kapłani; 234. Lewici; 235. Ofiary;	
236. Święta: a. Pascha (Pesah), b. Święto Tygodni (hag szabuot), c. Święto Namiotów (hag hassukkot); 237. Podatek świątynny; 238.	
Świadectwo naocznego świadka	126 — 138

D. Mesjanizm

239. Mesjanizm w religii Izraela przed niewolą babilońską; 240. Me-	
sjaniczne prądy w literaturze kanonicznej po niewoli babilońskiej;	
241. Mesjanizm według apokryfów; 242. „Syn Człowieczy”; 243.	
„Pełnia czasu”	139 — 154

Rozdział piętnasty

RELIGIA IZRAELA W CZASACH CHRYSZTUSA PANA (2)

A. Arcykapłan

244. Arcykapłaństwo w religii Izraela; 245. Arcykapłani po niewoli	
babilońskiej; 246. Arcykapłani a wojny Machabejskie; 247. Arcyka-	
płani za dynastii Heroda i powstającego chrześcijaństwa	155 — 170

B. Sanhedryn

248. Powstanie Sanhedrynu; 249. Dzieje Sanhedrynu; 250. Skład	
Sanhedrynu: a. Arcykapłani, b. Starsi ludu, c. Uczeń w Piśmie; 251.	
Czas i miejsce posiedzeń; 252. Kompetencja	171 — 180

C. Sekty i stronnictwa religijne

253. Geneza stronnictw religijnych	181 — 183
--	-----------

1. Faryzeusze

254. Nazwa; 255. Poglądy; 256. Znaczenie polityczne i religijne;	
257. Stosunek do chrześcijaństwa	183 — 190

2. Saduceusze

258. Nazwa; 259. Poglądy; 260. Znaczenie polityczne i religijne;	
261. Stosunek do chrześcijaństwa	191 — 200

3. Eśnieńczycy

262. Nazwa; 263. Teksty źródłowe: a. Pliniusz Starszy, b. Filon	
z Aleksandrii, c. Józef Flawiusz; 264. Reguła życia Eśnieńczyków: 1.	
beżenność, 2. wspólnota dóbr, 3. rekrutacja członków, 4. czystość ry-	
tualna, 5. praca ręczna, 6. dom macierzysty, 7. wykroczenia, 8. wy-	
kluczenia; 265. Nauka: 1. teodycea, 2. etyka, 3. kult; 266. Pochodzenie	
essenizmu; 267. Essenizm a chrześcijaństwo	200 — 224

4. Sadokici

268. Nazwa; 269. Wybór tekstów źródłowych; 270. Historia sekty;	
271. Jej poglądy: 1. teodycea, 2. etyka, 3. eschatologia, 4. kult; 272.	
Organizacja; 273. Sadokici a essenizm; 274. Sadokici a chrześcijań-	
stwo	224 — 249

D. Synagogi: ich znaczenie religijne i kulturalne

275. Nazwa; 276. Powstanie synagog; 277. Organizacja; 278. Archi-	
tektura i urządzenie synagog; 279. Liturgia synagogalna; 280. Zna-	
czenie religijne i kulturalne	250 — 262

Rozdział szesnasty

RELIGIA IZRAELA POZA GRANICAMI PALESTYNY

Str.

281. Główne ośrodki diaspory; 282. Elefantyna; 283. Leontopolis; 284. Judaizm Aleksandryjski	263 — 279
--	-----------

Rozdział siedemnasty

FILON Z ALEKSANDRII

285. Życie; 286. Dzieła: A. Filozoficzne; B. Egzegetyczne; C. Dzieła historyczno-apologetyczne; D. Apokryfy i dzieła zaginione; 287. Metoda egzegetyczna (alegoria); 288. Filonizm; 289. Logos; 290. Źródła filonizmu; 291. Losy filonizmu; 292. Filonizm a Nowy Testament: 1. List do Hebrajczyków, 2. Logos w 4 Ewangeliach	280 — 322
---	-----------

Rozdział osiemnasty

JÓZEF FLAWIUSZ

293. Życie; 294. De Bello Judaico: 1. Tytuł, 2. Treść, 3. Wydanie aramajskie, 4. Wydanie greckie, 5. Źródła: a. własne przeżycia i wspomnienia, b. „Historia” Mikołaja z Damaszku, c. urzędowe dokumenty archiwów rzymskich, d. Commentarii Wespazjana i Tytusa, e. archiwum rzymskiego sztabu generalnego, f. inne opisy wojny judejskiej, 6. Czas wydania, 7. Ocena dzieła; 295. Antiquitates Judaicae: 1. Treść, 2. Osoba Epafrodyta i czas wydania dzieła, 3. Źródła: a. Biblia, b. Haggada, c. Historycy i pisarze grecko-rzymscy, d. Filon z Aleksandrii, 4. Ocena dzieła; 296. Contra Apionem: a. tytuł, b. treść, c. rodzaj literacki, d. ocena dzieła; 297. Vita; 298. Dzieła zamierzone i domniemane; 299. Przekłady: 1. Łaciński, 2. Syryjski, 3. Nowożytny: a. niemiecki, b. włoski, c. francuski, d. angielski, e. polski; 300. Wydania; 301. Testimonium Flavianum; 302. Problem starosłowiańskiego przekładu „De Bello Judaico”; 303. Przekład starosłowiański a „testimonium Flavianum”	323 — 400
---	-----------

APPENDIX

OJCA ŚW. PIUSA XII

Encyklika „Divino Afflante Spiritu”

O właściwym rozwoju studiów biblijnych (De Sacrorum Bibliorum studiis opportune provehendis)

Wstęp. Geneza Encykliki „Providentissimus Deus”. Sposób uczczenia 50-letniej rocznicy jej wydania	403
---	-----

Część historyczna

STARANIA LEONA XIII I JEGO NASTĘPCÓW W ZAKRESIE NAUK BIBLIJNYCH

1. Działalność Leona XIII.	
a. Nauka o nieomyślności Pisma św.	404
b. Zachęta do badań nad Pismem św. Szkoła biblijna w Jerozolimie. Komisja Biblijna	405

2. Działalność następców Leona XIII.	
a. Pius X. Wprowadzenie stopni akademickich. Program studiów dla Seminariorów. Papieski Instytut Biblijny	406
b. Pius XI. Biblijne stopnie akademickie. Opactwo św. Hieronima dla poprawienia tekstu Wulgaty	407
3. Starania Papieży dotyczące umiejętnego posługiwania się Pismem św.	408
4. Owoce tej różnorodnej działalności	409

Część doktrynalna

STUDIUM PISMA ŚW. W NASZYCH CZASACH. OBECNY STAN EGZEGEZY

1. Teksty pierwotne Pisma św.	
a. Studium języków biblijnych	411
b. Doniosłość krytyki tekstu	412
c. Znaczenie dekretu soboru trydenckiego dotyczącego posługiwania się Wulgatą. Tłumaczenia nowożytne	413
2. Interpretacja Pisma św.	
a. Znaczenie sensu dosłownego i jego poszukiwanie	414
b. Właściwe stosowanie sensu duchowego	415
c. Zachęta do studiowania Ojców Kościoła oraz wielkich egzegetów	416
3. Szczególne zadania pisarzy naszych czasów.	
a. Obecny stan egzegezy	417
b. Właściwości pisarzy natchnionych	418
c. Znaczenie rodzaju literackiego, zwłaszcza w opisie zdarzeń historycznych	418
d. Zachęta do badania różnych gałęzi wiedzy starożytnej	420
4. Zagadnienia trudne i sposób ich rozwiązywania.	
a. Trudności jeszcze nie rozwiązane, albo nie dające się rozwiązać	421
b. W trosce o rozwiązania pozytywne	422
5. Posługiwanie się Pismem św. w nauczaniu wiernych.	
a. Sposoby korzystania z Pisma św. w pracy duszpasterskiej	423
b. Nauczanie Pisma św. w Seminarjach	424
c. Znaczenie Pisma św. w latach wojny	425

ZAKOŃCZENIE

Upomnienia dla przedstawicieli wiedzy biblijnej	426
BIBLIOGRAFIA DO ENCYKLIKI „DIVINO AFFLANTE SPIRITU”	428
SPIS ILUSTRACJI	431
SPIS TREŚCI TOMU DRUGIEGO	433